

HORKÉ PÁRKY

Falunská uzenka

Na dnešním pářečku si opravdu pošmákneme. Obě nožky jsou výjimečné obsahem i balením. Ta první, králíčí, je ryze lokální. Ta druhá je kočičí a přináší nám pod nos asijskou exotiku. Jsou to lahůdky určené převážně dětem, ale obě zároveň nabízejí témata, která až překvapivě silně rezonují i s dospělými.

Prvním pozoruhodným kouskem je *Kabátek aneb Cesta do města a zase zpátky* (Baobab, 2025) autorské dvojice Olga Černá a Eva Volfová.

Eda bydlí u dědy. „Dědo, dědo! Bláto mi podrazilo nohy...“, To nic, Edo. Pojď do tepla, uděláme si čaj, kabátek vypereme a bude zas jako nový...“ Ale ouha, jak se to občas stane (nejen dědům), vnučkův zimní kabátek se v pračce srazí. Není zbylí, musí se do města obstarat nový. Ale není to tak snadné a bloudění po obchodech je ubíjející pro králíčího dědu i malého Edu. Nakonec je zachrání kamarádův prastrýc Ferdinand a jeho kostkované dědictví z pravé vlny. A ani ten Edův sražený kabátek nepříjde vniveč, on ho ještě určitě někdo unosí.

Takhle kouzlit příběhem, rozesmát a zároveň nás nechat s hlavou plnou myšlenek, to umí jenom Olga Černá. A když se k ní přidá Eva Volfová, která na chvíli pustila z prstů jehlu a nit a přizvala ke spolupráci štětec a akvarelové barvy podzimních odstínů, je z toho knižní poklad směle konkurující knize *Můj medvěd* Flóra Daisy Mrázkové.

Druhá nožka páru, *Kočičí dům* (Host, 2026) taiwanských autorů Yen Chih-Hao a Hsueh Hui-Yin (v překladu Zuzany Li), je jako dělaná pro malé kočkofily. Ale taky je jako dělaná pro ty, kteří se už zamýšlejí nad stářím a s ním spojeným přehodnocováním starých rozhodnutí a předsudků.

Jaké to je, když bába ztratí svého milovaného dědka? Je na něj naštvaná! A taky na ty zatrachtilé toulavé

kočky, které on tolik miloval a jí jenom lezou na nervy! Ještěže je nemá doma, potvory! Ale jak se pomalíčku plíží pryč bábina jasná mysl, do domu se plíží chlupatí nocležníci. Bába zapomíná... a zapomene na leccos. Třeba na to, jak moc kočky nesnášela, i na to, že je vinila z dědkovy smrti. Rozhodně však nezapomene, jak moc měl kočky rád dědek. Kočky jí domů přinesou teplo a souznění. Dělají jí společnost a ona se o ně stará. A čím je starší, tím víc se starají i ony o ni. „A nakonec zapomněla i na svůj smutek a žal. Stala se z ní úplná kočka, klidná a spokojená.“ Neuvěřitelné množství malíkových výmluvných kočičích obličejků na každé stránce nalévá do čtení humor, který pozoruhodně přesně vyvažuje citlivé téma stárnutí a odcházení. Obyvatelé kočičího domu mi na svých sametových tlapkách přinesli do hlavy pavučinky meditace a smítka zenu. Nastolili v mé mysli kočičí mír. ■

